

22120127

HEBREW A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
HÉBREU A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
HEBREO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

נתחו אחד מן הטקסטים הבאים :

1.

זמן טוהרה

- 5 היא היתה מונחת על משטח אבן, כרוכה בטלית מוכתמת, ובלנית זקנה חגורה בסינר גומי שחור, כסינרם של מוכרי דגים, רחשה למראשותיה. שנינו, הצדיק והרשע, עמדנו בשתי פינות מרוחקות של אולם הכניסה, שהיה מואר בתאורה מוגלתית. בינינו הסתודדו בני הדור הצעיר, שילשים וריבעים, קראו בקולי קולות פרקי תהילים והגניבו לעברנו מבטים סקרניים. האח השלישי, ה"בייבי", סבב במעגלים סהרוריים ומדי פעם הלם באגרופו על אחד הקירות. בת הזקונים, ראשה מכוסה בפיאה מעוכה, עמדה ולפתה באצבעות מלבינות ספר תהילים קטן וחום.
- 10 פעם ועוד פעם ניסיתי לקשור איתה קשר עין, אבל לשווא. פעם היה לי קשר כזה איתה. אחותי הקטנה היתה חברתי הראשונה. בערבים הייתי מקריא באוזניה מעשיות על צדיקים מהספר "כל אגדות ישראל", והיא היתה כורכת סביבי את זרועותיה הקטנות ומחבקת אותי בחום. כשהיתה בת שש-שבע התקשתה להירדם בלילות, ביעותים מסתוריים תקפו אותה, עד שקניתי לה מדמי כיס שחסכת בובה חדשה. האם שמרה על הבובה? האם שמרה הבובה עליה? רק לה זכרתי את חסד ילדותנו. אבל בשנים שחלפו אבדה הילדות והחסד תם.
- 15 היא השתמטה ממבטי. פעם, כשהשתן ברח לה לפני כמה מחברי וכתם מכוער התחיל להתפשט על שמלתה, שעטתי למטבח ומילאתי מים בסיר, דהרתי חזרה ובצחוק גדול ומתוך לצון שפכתי עליה את המים. היא היתה רטובה כולה, אבל הכתם נעלם. היא צרחה "השתגעתי, השתגעתי", אבל במבט שני הודתה לי. ועכשיו, כשהשתן שלי בורח לפני בני השבט, היא משתמטת ממני. בהמולה הגדולה, בין השורות, דחקו אותי לעברה של אימא.
- 20 רק כמה צעדים הפרידו בינינו, אבל מה רב המרחק. כתהום הכרויה בין ארץ החיים ליקום המתים. רק כמה צעדים ודרך ללא מוצא. מישהו לפת את יצולי ידי וגלגל אותי לעברה כעגלת מתים. עצמתי את עיני. זו תהיה פגישתנו האחרונה. במעמד צד אחד. כל מה שלא יכולתי לומר לה בחייה, כל מה שרציתי, ילך לגניזה. המרחק הצטמצם בהילוך איטי מסויט, עד שלפתע הרפו ממני, ועמדתי שם שמוט, והרחתי את ריח גופה. שנים רבות עברו, אבל הריח אינו מרפה.
- 25 הבלנית שמה עצמה כמי שאינה מכירה ואינה יודעת. היא נטלה צלוחית קטנה עשויה פלסטיק כתום ושקוף שהיתה גדושה בעפר, גוללה את הטלית מעל פניה, פתחה את ריסיה וכמנהג ירושלים זרתה קומץ עפר לתוך אישוניה.
- 30 פיה היה מכווץ, אבל הזיכרון נפתח. ביום שהרכיבו לה מערכת שיניים תותבות חזרה הביתה ושלפה אותה מפיה, ועמדה מולנו ודמעה. כאילו היינו לה מראה. הדמעות זלגו אט אט לפה הנפול, מעורבבות בשאריות איפור ועכורות, והיא התנוודדה על רגליה ולא אמרה דבר. כאילו ביקשה להעמיד אותנו במבחן. האם אנחנו אוהבים אותה גם בדמותה הנבולה? שנים אחרי מות אביה שמרה את שיניו התותבות במגירת השולחן בסלון.
- "עכשיו אתה, התור שלך", התלחשו מאחורי.
- 35 בפיק ברכיים התקרבותי אליה והצצתי בעיניה השקופות כמדוזה. הבלנית פערה את פיה כמבקשת לומר דבר מה, אבל נמלכה בדעתה והחרישה. הגישה לי צלוחית אחרת, צהובה ושקופה, ונענעה קלות בראשה העטוף במטפחת בד אפורה. שיתוק פשט בגופי. ביקשתי לשוב על עקבי ולנוס מהריח, להימלט מהריקבון, להתנתק ממנה. אבל הבלנית משכה את כף ידי בקוצר רוח עד לצלוחית.

בלילה האחרון לפני מותה, בבית החולים, חלפתי במהירות במסדרון המשופץ, שעמדו בו מרצפות עקורות ואבק חורש רעות. היא שכבה בחדר שנדחסו בו ארבע מיטות וגניחות רבות. הווילון סביב למיטתה היה סכור, ולרגע פחדתי שהחמצתי את הפגישה אתה. אבל כשהפשלתי את הווילון היא שכבה על המיטה בידיים שמוטות ובעיניים קמות. היא התנשמה בכבדות, ומנחירה נפלטו צפצופים. "תהרוג אותי", חרחרה באוזני, "תשחרר אותי, תגאל אותי מייסורי. רק אתה יכול".

40

ואלה היו המלים האחרונות ששמעתי מפיה.

עכשיו אספתי עפר בין אצבע לבוהן וזרזפתי לעיניה וגמלתי חסד אחרון.

ישראל סגל, וכי נחש ממית (2004)

– עימדו על היחסים האנושיים בקטע וכיצד הם מעוצבים.

– דונו בשימוש בלשון ליצירת האווירה בקטע הנתון.

– עימדו על המבנה בקטע הנתון.

– באילו דרכים המשורר משתמש ליצור תגובה אצל הקוראים?

התפישות

כְּשֶׁאֲנִי פּוֹשֵׁט אֶת יָדֵי לְלֶטֶף אֶת רְאשֵׁיכֶם
כָּל הַשָּׁעַר, שֶׁהִיא מִתְלַתֵּל וְרֹדֵד, מִתְיַשֵּׁר וּמִתְעַבֵּה
וְרִיחַ הַיְּנֻקוֹת שֶׁהִיטִי שׁוֹאֵפֶת מִמֶּנּוּ לְשִׁכְרָה
מֵעֶרֶב בְּשָׂאֲרֵית דָּמִי, הוֹלֵךְ וּמִתְאַדָּה.

5 כְּשֶׁאֲנִי פּוֹרֶשֶׁת אֶת יָדֵי לְלֶטֶף אֶת רְאשֵׁיכֶם
הֵם גְּחִים מִחִיקֵי, גְּבָהִים וּמִתְרַחֲקִים,
וְנִשְׁאָרִים תְּלוּיִים בְּתוֹךְ כַּפּוֹת יָדֵי
כְּמוֹ תְּאֵנִים הוֹלְכוֹת וּמִבְּכִירוֹת.

10 כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹלַחַת אֶת יָדֵי לְלֶטֶף אֶת רְאשֵׁיכֶם
כְּשֶׁאֲנִי מְנַסָּה לְאַחוֹז בָּהֶם, לְתַמּוֹךְ אוֹתָם בִּי,
הֵם נִעְשִׂים נְפוּחִים, מְעֵלִים קְרוּם,
וּלְפִתְעָנוּעוֹת אֶצְבְּעוֹתַי בְּזֵיפִים.

15 כְּשֶׁאֲנִי פּוֹתַחַת אֶת יָדֵי לְלֶטֶף אֶת רְאשֵׁיכֶם
הֵם נִפְזָרִים מִתּוֹכִי לְאַרְבָּעָה עֶבְרִים
הֵם מוֹשְׁכִים אֶלֵיהֶם שׁוֹעֵלִים וּפְרָפְרִים
הֵם מְסוּבְּבִים אֶת הָעוֹלָם בְּרִיחוֹת לֹא מְכָרִים.

חמוטל בר יוסף, ובצפיפות (1990)

– דונו בנקודת המבט של הדוברת בשיר.

– עימדו על אמצעים אומנותיים (שיריים) בשיר והשפעתם על השיר.

– דונו בהצגת הנושאים העיקריים בשיר.

– באילו דרכים משתמשת המשוררת ליצור תגובה אצל הקוראים?